

Čís. 12257.

Pojištěnec nemůže se na lékaři nemocenské pojišťovny domáhati náhrady nemocenského, které prý mu ušlo tím, že ho prohlásil za zdravého, ač ještě uzdraven nebyl, leč že by prokázal, že nesprávný posudek byl podán úmyslně.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1933, Rv I 1678/31.)

Žalobce, pojištěnec okresní nemocenské pojišťovny, domáhal se na žalovaném vrchním lékaři náhrady nemocenského, jež prý mu ušlo tím, že ho žalovaný prohlásil za zdravého, ač ještě uzdraven nebyl. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce žádá náhradu nemocenského, které prý mu ušlo tím, že žalovaný ho prohlásil za zdravého, ač ještě uzdraven nebyl. Jak zjištěno, podal žalovaný jako kontrolující lékař okresní nemocenské pojišťovny posudek, že žalobcovo léčení jest ukončeno. Žalovaný jednal jako pomocník okresní nemocenské pojišťovny, jehož používala při plnění povinností náležejících jí proti pojištěncům podle § 95 čís. 2 zák. čís. 221/1924. Za porušení své služební povinnosti ručil žalovaný jen pojišťovně, nikoliv však přímo žalobci jako pojištěnci, poněvadž s ním nebyl v právním poměru. Přímou by ručil žalobci, kdyby se byl proti němu dopustil nedovoleného činu, t. j. jednání nebo opomenutí, které se přičítá objektivnímu právu nebo speciální normě. Takovýmto činem není podání posudku, třebaš nesprávného, nemocenské pojišťovně, který měl býti podkladem pro její rozhodnutí o tom, má-li pojištěnci býti nadále nemocenské vypláceno, ano není tvrzeno, že nesprávný posudek byl podán úmyslně (§ 1295 druhý odstavec obč. zák.). O ustanovení § 1300 obč. zák. se žalobce nemůže opřít, poněvadž žalovaný mu nedal radu za odměnu, a, jak řečeno, není dolosní jednání ani tvrzeno. Bylo-li rozhodnutí okresní nemocenské pojišťovny následkem nesprávného posudku žalovaného nesprávné, příslušelo žalobci jen právo, brániti se proti němu zákonnými prostředky opravnými.

Čís. 12258.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Proti usnesení krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o rekursu z usnesení pracovního soudu o námitce jeho věcné nepřislušnosti, jest dovolací rekurs nepřipustný.

Podle druhé věty druhého odstavce § 36 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. jest rekurs k nejvyššímu soudu přípustný jen proti usnesením odvolacího soudu v pracovních sporech, vydaným za odvolacího řízení, a to jen za podmínek § 519 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1933, R II 502/32.)

Pracovní soud vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní (krajský) soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

Důvody:

Dovolací recurs čelí proti usnesení krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o rekursu z usnesení pracovního soudu o námitce jeho věcné nepřislušnosti. Krajský soud tu rozhodoval jako soud rekursní, nikoliv jako soud »odvolací« ve vlastním smyslu slova. (Viz § 5 vládního nařízení ze dne 1. prosince 1931, čís. 180 sb. z. a n.). Podle § 36 zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., lze usnesením pracovního soudu nebo jeho předsedy a výroku rozsudku o útratách, pokud strana neodporuje zároveň rozhodnutí o věci hlavní, odporovati rekusem, o němž rozhoduje krajský soud, v jehož obvodě jest pracovní soud, s konečnou platností. Z toho plyne, že napadené rozhodnutí krajského soudu jako soudu rekursního jest konečné a že tudíž dovolací recurs proti němu není přípustný. Bylo jej proto podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. a § 36 odst. (2) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. odmítnouti. Pro úplnost se dodává, že podle druhé věty druhého odstavce § 36 zákona čís. 131/1921 sb. z. a n., — v níž jest ustanoveno, že o rekursním řízení platí jinak (to jest, pokud v uvedeném zákoně nejsou obsažena ustanovení zvláštní) ustanovení civilního řádu soudního, — jest recurs k nejvyššímu soudu přípustný jen proti usnesením odvolacího soudu v pracovních sporech, vydaným za odvolacího řízení, jimiž tedy bylo rozhodnuto o odvolání z rozsudku pracovního soudu, a to jen za podmínek výtčených v § 519 c. ř. s.

Čís. 12259.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

V případě § 14 zákona nepřísluší obchodnímu pomocníku právo žádati předložení knih a dokladů, nýbrž se musí při zkoumání bilance omeziti jen na číselný souhlas bilance s knihami a na výtky omylů nebo zřejmých nesprávností, vyjímajíc případy vědomě nesprávných zápisů.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1933, Rv II 368/31.)

Žalobce byl u žalované firmy zaměstnán jako řídící jejího závodu v O. Služným byl 50% podíl na čistém výtěžku O-ského závodu. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované nedoplatku služného. Žaloba byla zamítnuta oběma nižšími soudy. Odvolací soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Především jest míti na zřeteli, jaká práva příslušejí žalobci jako zaměstnanci zú-